

The background features a complex, circular digital interface with multiple concentric rings and radial lines, resembling a control panel or a data visualization. The interface is set against a dark, starry space background with a prominent, glowing nebula or galaxy core in the center. The overall aesthetic is high-tech and sci-fi.

ČÁST 1

DÍVKA MIMO ČAS

1

TYLER

Prošvihnu Výběr.

Hadfield se kolem mě právě rozkládá. Černé oblouky kvantových blesků rozpouštějí trup lodi na hromádku škváry. Ve skafandru mi vyřvává sedmnáct různých poplachů, zámek na dveřích toho podělaného kryogenického podu se nechce otevřít, ale hlavou mi probleskne zrovna tohle. Ne to, že jsem měl zůstat na svojí pryčně a pořádně se prospat. Ne to, že jsem měl prostě ignorovat to zatracený volání o pomoc a vrátit se zpátky na Akademii Aurora. Ani to, že tohle je fakt hloupej způsob, jak umřít.

Ne. Když se Tyler Jones, velitel jednotky první třídy, dívá smrti do tváře, hlavou mu běží jedna jediná věc.

Prošvihnu podělanej Výběr.

Hele, když člověk celý život maká kvůli jednomu Cíli, tenhle ten Cíl pro něj začne být důležitý. Ale většina racionálně smýšlejících jedinců by považovala skutečnost, že budou vaporizováni uvnitř chátrající vesmírné lodě plující kamsi interdimenzionálním prostorem, za kapánek důležitější než školu. To je všechno.

Shlédnu k dívce spící uvnitř kryopodu. Má kratší černé vlasy s podivným bílým pruhem v ofině. Pihy. Šedou teplákovku. Blažený výraz, který mívají jen batolata nebo lidi v kryospánku.

Přemýšlím, jak se jmenuje.

Přemýšlím, co by řekla, kdyby věděla, že kvůli ní za chvíli umřu.

A pak zavrtím hlavou a přes ječící alarmy zamumlám pár slov, zatímco se loď kolem mě rozpadá na miliony hořících kousků.
„Snad za to bude stát, Jonesi.“

Pojďme se vrátit časem o kousek zpátky.

O čtyři hodiny, abych byl přesný. Víím, že se říká, že by měl příběh začínat něčím dramatickým, ale vy potřebujete vědět, co se tu děje, aby vám vůbec záleželo na tom, že za chvílku vysublimuju. Protože vaporizace je fakt na dvě věci.

Takže. Před čtyřmi hodinami jsem u sebe v ložnici na Akademii Aurora. Zírám na spodní stranu Björkmanovy matrace a modlím se k Tvůrci, aby si na nás tréninková koučička připravili něco jako sehlání gravitace nebo požární cvičení. Večer před Výběrem nás nejspíš nechají spát. Ale stejně se modlím, protože:

- a) Ačkoli Björkman nikdy nechrápe, dneska jo, a já nemůžu spát.*
- b) Přeju si, aby tu zítra byl táta a viděl mě, a nemůžu spát.*
- c) Je večer před Výběrem a JÁ. NEMŮŽU. SPÁT.*

Nevím, proč mě to tak dostalo. Měl bych být jako kus ledu. U všech zkoušek jsem zabodoval. Jsem nejlepší skoro ve všech předmětech. Ze všech kadetů na akademii mám percentil 99.

Jones, Tyler, velitel jednotky první třídy.

Snaživka. Tak mi říkají ostatní Alfy. Někteří to myslí jako urážku, ale já to beru jako kompliment. Nikdo nemusel tak makat, aby se sem vůbec dostal. A nikdo nemakal tak tvrdě od chvíle, co jsme sem přijeli. Teď se všechna ta práce vyplatí, protože zítra je Výběr a já jsem získal hned čtyři z pěti prvních slotů, takže budu mít tu nejlepší jednotku, jakou kdy na Akademii Aurora viděli.

Tak proč nemůžu spát?

S dlouhým povzdechem to vzdám a slezu ze své palandy, navleču na sebe uniformu a prohrábnu si světlé vlasy. A poté co po Björk-

manovi šlehnu smrtícím pohledem – nebo alespoň umlčovacím –, ťuknu do ovládacího panelu dveří a vyjdu na chodbu. Chrápání za mnou utichne.

Je pozdě v noci: 02:17 palubního času. Osvětlení je stažené, aby napodobovalo noc, ale světélkující pruhy na podlaze se rozzáří, když se kolem nich potácím chodbou. Cinknu přes unikom svojí sestře Scarlett, ale nebere to. Přemýšlím, jestli zkusit Cat, ale nejspíš spí. A já bych taky měl.

Přecházím podél dlouhého okna z plastoceli a pozoruju planoucí hvězdu Aurora za ním. Pozlacuje rámy tím nejsvětlejším odstínem zlaté. Ve starých terranských legendách byla Aurora bohyně úsvitu. Ohlašovala příchod denního světla a konec noci. Tehdy dal někdo tohle jméno hvězdě a podle ní zase byla pojmenovaná akademie, která ji dnes obíhá, a taky Legie Aurora, které jsem zasvětil svůj život.

Žiju tu už pět let. Přihlásil jsem se v den, kdy jsem oslavil třinácté narozeniny, a moje sestra dvojče taky. Náborář na stanici Nový Gettysburg si pamatoval našeho tátu. Řekl nám, že je mu to líto. Slíbil, že ty hajzlové za to zaplatí. Že tátova oběť – oběť všech našich vojáků – nebyla zbytečná.

Přemýšlím, jestli tomu pořád věřím.

Měl bych spát.

Nevím, kam jdu.

Až na to, že vím přesně, kam jdu.

Plížím se chodbou směrem k nákladovým dokům.

Čelist mám sevřenou.

Ruce v kapsách, aby nebylo vidět, že je svírám v pěsti.

O čtyři hodiny později buším stejnými pěsti do zámku kryopodu.

Kabinu kolem zaplňují stovky dalších podů, každý z nich pokrývá vrstva bílé námrazy. Led pod mými údery trochu popraská, ale dveře nepovolí. Unikom se snaží zámek bezdrátově hacknout, ale je moc pomalý.

Jestli brzo nevypadnu ven, umřu.

Hadfield zasáhne další šoková vlna a zatřese celou lodí. V opuštěném plavidle není žádná gravitace, takže nemůžu spadnout. Ale držím se kryopodu, což znamená, že to se mnou pořád může pěkně zamávat. Helmou skafandru se třísknu o jeden z dalších podů a k sedmnácti poplachům, které mi už ječí v uších, se přidá další.

VAROVÁNÍ: OBLEK NARUŠEN. NÁDRŽ H_2O POŠKOZENA.

O-ou...

Dívka v kryopodu se ve spánku zamračí, jako by se jí zdála noční můra. Chvilí přemýšlím, co pro ni bude znamenat, jestli se ven dostaneme živí.

A pak na temeni ucítím cosi mokrého. Uvnitř helmy. Otočím hlavu a snažím se najít problém, ale ta vlhkost se mi plazí vzadu po krku a povrchové napětí mi ji drží na kůži. Dojde mi, že mi praskla trubice na pití. Že se hydratační nádržky vyprazdňují přímo dovnitř do helmy. Že i když mě tahle přehybová bouře nezabije, asi za sedm minut budu mít vodu všude a budu první člověk, o kterém se bude říkat, že se utopil ve vesmíru.

Jestli se ven dostaneme živí?

„Ani omylem,“ zamumlám.

„Ani omylem,“ řekne podporučice.

O tři a půl hodiny dříve stojím v letovém řídicím středisku Akademie Aurora. Podporučice se jmenuje Lexingtonová a je jen o dva roky starší než já. Před pár měsíci na oslavě Dne založení to trochu přehnalas s pitím a řekla mi, že se jí líbí dolíčky v mých tvářích, takže se na ni teď usmívám, kdykoli se naskytne příležitost.

Hele, vždycky přece platí „ukaž, co máš“.

I v tuhle hodinu je v docích plno. Z mezipatra nahoře vidím, jak právě vykládají velkou nákladní loď ze sektoru Trask. Visí na staničních držácích, trup má pořádně omlácený po miliardách kilo-

metrů, co už musela urazit. Vykládací drony létají všude kolem jako bzučící kovový roj.

Otočím se zpátky k podporučici a ještě o trochu víc rozzářím svůj úsměv.

„Jen na hodinku, Lex,“ prosím.

Podporučice Lexingtonová pozvedne v odpověď jedno tmavé obočí. „Nechtěl jste říct, jen na hodinku, madam, kadete Jonesi?“

Ups. To jsem přepísknul.

„Ano, madam,“ zasalutuju ukázkově. „Omlouvám se, madam.“

„Neměl byste se taky trochu prospat?“ povzdychne si.

„Nemůžu usnout, madam.“

„Šlíte kvůli zítřejšímu Výběru?“ Zavrtí hlavou a konečně se usměje. „Jsi nejlepší Alfa z vašeho ročníku. Co ti dělá hlavu?“

„Jsem prostě jen nervózní.“ Kývnu k řadám Fantomů v oddíle 12. Průzkumné lodě jsou elegantní. Mají tvar kapky. Jsou stejně černé jako prázdnota venku. „Napadlo mě, že to využiju k něčemu užitečnému a aspoň nasbírám trochu času v Přehybu.“

Její úsměv zmizí. „Zamítá se. Kadeti do Přehybu bez kopilota nesmí, Jonesi.“

„Mám pěťhvězdičkové vyznamenání od svého leteckého trenéra. A od zítřka budu plnohodnotný legionář. Nepoletím dál než čtvrt parseku.“

Nakloním se k ní blíž. A rozzářím úsměv na maximum.

„Copak bych vám lhal, madam?“

A jí se pomalu, pomaličku vrátí na rty úsměv.

Díky, dolíčky.

O deset minut později sedím v kokpitu Fantoma. Motory se zahřívají a dokovací systém napojí mou loď na startovací tunel. S neslyšným zaburácením se během chvilky řítím do temnoty. Za ochranným sklem se třpytí hvězdy. Prázdnota se táhne jakoby do nekonečna. Stanice Aurora prozařuje temnotu za mnou, rychlé křižníky i pomalu se vláčející hlavní bojová plavidla kotví ve vyhrazených kójiích nebo se proplétají tmou kolem. Upravím kurz, pocítím nápor

závratě, jak gravitace zmizí a nahradí ji stav beztlíže, který panuje všude mimo ochrannou skořápku stanice.

Brána Přehybu se tyčí přímo přede mnou asi pět tisíc kiláků od přídě stanice. Je obrovská. Šestiúhelníková. Její pylony v černotě kolem zeleně pomrkávají. Uvnitř vidím mihotající se pole, které propichují zářivé světelné body.

Ve sluchátkách mi zapraská hlas.

„Fantome 151, tady řídicí středisko Aurory. Máte oprávnění vstoupit do Přehybu, přepínám.“

„Rozumím, Auroro.“

Nakopnu trysky a zrychlení mě zatlačí hluboko do sedadla. Auto-navigace naskočí, Brána Přehybu zazáří jasněji než slunce a já se bez jediného zvuku vrhnu přímo do nekonečné bezbarvé oblohy.

Vítají mě tu miliardy hvězd. Přehyb se přede mnou doširoka rozevírá a celého mě spolkně, v tu chvíli neslyším ani řev trysek, ani pípání navkomu, starosti ohledně Výběru, ani vzpomínky na tátu.

Na krátkou vteřinku se kolem jen třpytí Mléčná dráha v naprostém tichu.

A já neslyším vůbec nic.

Neslyším vůbec nic.

Zvětšující se bublina vody, která se mi plíží zezadu po hlavě, se mi už dostala až k uším, když se mi konečně povede odemknout kryopod. Tlumí tak všechny alarmy v mém skafandru. Prudce zavrtím hlavou, ale tekutina v nulové gravitaci prostě jen proklouzne kolem po mojí kůži a pořádná kapka se mi usídí přímo v levém oku. Jsem teď napůl slepý. Ze všech sil se snažím nenadávat, vypáčím západku kryopodu a otevřu dveře dokořán.

Tady v Přehybu nejsou žádné barvy, všechno je monochromatické, zredukované na odstíny černé a bílé. Když se tedy osvětlení podu přepne na trošku jinačí šedou, nejsem si tak úplně jistý, jakou barvu zrovna má...